

Min venn Howard

Av Boye Brogeland

Howard fra England, Nick fra Sverige, Espen fra Norge og jeg satt på en kinesisk restaurant i London en mandag ettermiddag i august.

Samtalen gikk engasjert om meldinger, spilleføringer, utspill, innspill, påspill og motspill. Mellom post mortems strevde Howard med å få en lite språkfør asiatiske kelner til å forstå hvilke delikatesser han ville by oss på.

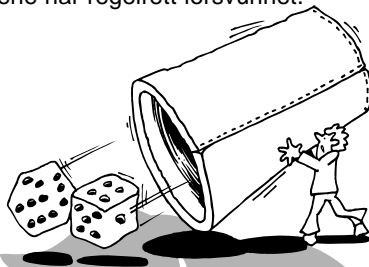
Etter en stund kom det forsiktig fra en eldre amerikansk dame ved nabobordet: «*Is bridge your game?*» Vi svarte bekrefteende. Damen fortalte oss at hun også hadde stor glede av bridge. Dette fikk Howard til å foreslå lagkamp mot det amerikanske nabobordet som også var fire. Spøken ble mottatt med muntre smil hos amerikanerne.

Litt senere lurte damen på om vi hadde hørt om en bridgeklubb hvor det ble spilt for «*big money*». Ikke bare hadde vi hørt om stedet, men vi skulle faktisk tilbringe resten av kvelden nettopp i Londons mest kjente robberklubb - TGR; The Great Rose.

Da vi forlot bordet vårt etter et variert og godt måltid, stoppet Howard opp ved amerikanerne for å gi dem litt tilleggsinformasjon. «*Klubben vi snakket om, TGR, er min klubb, og guttene jeg har med meg er alle representasjonsspillere.*»

Howard er i midten av femtiårene. Ulik en del engelskmenn er han åpen og omgjengelig, ganske enkelt en trivelig kar. Det meste av tiden bruker han på sine to lidenskaper: Backgammon og bridge.

Kombinert med gambling har lidenskapene kostet ham dyrt. De 100 millionene han tjente på firmaet sitt i 70- og 80-årene har regelrett forsvunnet.

Umulig, sier du kanskje. Ikke når ett stort backgammon spill gjør deg 5 millioner fattigere, og en slem i bridge taper deg for hundretusener av kroner. Tallene virker utrolige, men var faktisk enda høyere ved spesielle anledninger. De voldsomme tapene har ført til at Howard har redusert sitt engasjement i TGR, men han er ennå klubbens blide ansikt utad, og stadig den mest trofaste robberspilleren.

BMWen til Howard tok oss raskt fra den kinesiske restauranten til TGR. Howard og Nick skulle spille fast mot Espen og meg. Klubbens vanlige regler er at man bytter makker for hvert fjerde spill, men det går helt greit å avtale «set-games». For at vi skulle få best mulig trening til den kommende auksjonsturneringen, sløyfet vi «bygget». Dermed blir muligheten for utgangsbonus gjennom to delkontrakter borte, og man slipper de kjedelige småspillene med fire overstikk. Før spillingen kunne begynne gjensto

det bare å finne en takst som alle kunne leve med. Vi splittet kursen slik at Espen og Nick spilte 65 øres (5 pund per 100 poeng), mens Howard spilte 1,3 kroner (10 pund per 100 poeng) mot meg. Da dette var gjort, var Espen raskt i gang med å gi første spillet.

Tempoet på spillingen i TGR er meget høyt, og i løpet av kvelden rakk vi nesten femti spill. Vi hadde brorparten av kortene, så selv om vi gjorde en del feil, vant vi med 2900 poeng. Med andre ord hadde vi hatt en bra (og heldig) dag på jobben.

Tre dager tidligere hadde jeg landet på Heathrow med returbillett om en måned. Selv om jeg skulle to uker til Frankrike for å spille VM i Lille, burde det være nok av tid til å oppleve Big Ben, Buckingham Palace, Chinatown, Downing Street, Hyde Park, Madame Tussauds, Speaker's Corner, Trafalgar Square og en Premier League kamp.

Innerst inne visste jeg imidlertid at det bare var tilfeldigheter som kunne lede meg til disse berømte stedene. Jeg var ikke i London på sightseeing. Jeg hadde kommet til London for å få en følelse med det profesjonelle bridge-liv. Jeg ønsket

å få et innblikk i hva som skjer på TGR og kjenne hvordan pulsen slår når hver bridgehand kan være verdt flere tusen kroner.

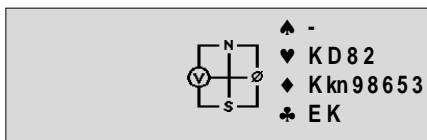
Etter å ha tatt undergrunnsbanen litt for langt, fått telefonisk veiledning fra TGR og deretter praiet en taxi, sto jeg endelig utenfor klubben som holder til i et fint kjellerlokale like ved Hyde Park. En smilende australsk dame som jeg sist så i Alberquerque i 1994, hjalp meg med bagasjen og tastet koden til inngangsdøren.

I det første rommet spilles «big game». Her er kursen fra 50 pund per 100 poeng og oppover. Det er sjelden mer enn ett bord som er aktivt til så høy kurs. Går man litt innover i gangen, kommer man til TGRs hovedrom.

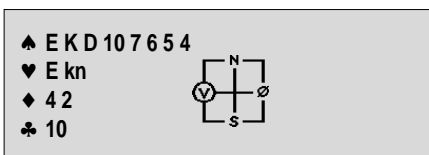
I det største rommet var seks bord i aksjon denne fredags ettermiddagen, og da var lokalene nesten fulle. Jeg satt meg ned for å se hvordan det hele fungerte. Det var tydelig at det var kutyme for hvordan ting skulle gjøres. Valg av kortstokker, stokking, kupering, deling, spill av kortene, «claiming» og rotering skjedde etter klubbens uskrevede regler. Jeg ble imidlertid ikke mer skremt enn at jeg ville forsøke meg i kveldssesjonen, men Espen insisterte på en IMP-turnering i Londons største duplikatklubb, Young Chelsea, og slik ble det.

Halvveis ut i turneringen fikk Espen disse kortene og så at jeg åpnet med 2 kløver (sterk, honnør- eller stikkmessig):

Espen svarte 3 ruter og fikk 4 spar hos meg. Ved hjelp av Roman Key Card Blackwood fikk han beskjed om at det manglet ett nøkkelkort, og han måtte bestemme seg for sluttkontrakten. Valget falt på 6 spar.

Nord spilte ut en hjerter og dette var mine kort:

Etter hjerter til esset og to ganger trumf kastet Vest en kløver. Hvordan spiller du videre? Det virker jo såre enkelt. Man kaster selvfølgelig ruterne på hjerter og kløver. Det er imidlertid avgjørende at kløverhonnørene tas først med avkast av hjerterknekt! Hvorfor? Hvis ikke stjeler Øst den andre hjerteren og vrir ruter til Vests ess. Kontrakten kunne vært betet, men da måtte Vest spilt ut og fortsatt i ruter fra ess, dame tredje.

Espen og en kompis fra Sørlandet flyttet til London for over ett år siden for å prøve lykken på TGR. Espen holder seg i live ennå, men sørlendingen måtte gi opp sitt prosjekt før et halvt år var gått.

Flere andre norske har også prøvd seg på TGR for kortere eller lengre perioder, men de fleste finner ut at det ikke er like lett å tjene penger der som man trodde. Mye av grunnen til dette er at det er ganske dyrt å spille på TGR. Hvis man ikke er medlem, varierer prisen fra 12 til 50 pund per sesjon. Det er to sesjoner om

dagen. Den første begynner 14.30 og slutter 20.30. Den andre starter når den første slutter og varer til 00.30. Det er også mulig å spille utover natten, men da betaler man timepris, og det er ikke billig! Setter man seg ned og regner litt på det, finner man ut at det er forholdsvis store faste kostnader som skal dekkes inn for å overleve på TGR.

«Røde eller blå?» Det var Howard som spurte. Jeg var klar for å debutere på TGR etter å ha ligget våken store deler av lørdagsnatten for å pumpe Espen for informasjon om system og spillere. Makkeren min var «the mad doctor» - en lege av polsk opprinnelse.

«Røde eller blå??» Denne gangen var stemmen til Howard litt mer anstrengt. For meg er det likegyldig om kortene er røde, hvite, grønne eller blå, men jeg valgte kjapt de blå for å ikke irritere resten av robberlaget.

I det første spillet stoppet ikke doktoren å melde før motparten hadde doblet ham. Doktoren fryktet store røde tall, men lyste voldsomt opp da han fikk ned ni poeng fra meg. Spilleføringen bød ikke på problemer, og doktoren noterte fornøyd utgangen i sin kolonne. Dessverre fikk jeg snart smertelig erfaring hvorfor doktoren ble oppfattet som gal.

I ett spill ble jeg tvunget til å finne utspillet for å holde Nick nede på elleve stikk i 5 ruter redoblet. I spillet etterpå gikk doktoren 1400 i bet etter å ha forsøkt seg med 2 kløver på ess, konge, knekt fjerde over en sterk grandåpning. «Med elleve poeng og god kløver måtte jeg jo melde!» var doktorens kommentar.

I slike situasjoner er det ingen i klubben som reagerer på at man hisser seg opp

og skjeller makker ut etter noter. Som gjest i klubben så jeg imidlertid ingen grunn til å ta et oppgjør med doktoren. Jeg skulle tross alt spille dobbelt så mye mot ham som med ham!

Dagene gikk, og gulroten på London-turen - TGR's International Auction Pairs - nærmet seg raskt. Arrangørene hadde garantert en førstepremie på hundre tusen pund og en total premiepott på to hundre og femti tusen. De håpet på seksti par, men påmeldingen ble lavere enn ventet, kanskje på grunn av at startkontingenten var på tusen pund på paret. Selv om premiene virker høye, er det viktig å merke seg at det er de som kjøper parene på auksjonen som får gevinsten, ikke spillerne. Prispenger til spillerne var det kun på de fire første plassene.

På torsdag kveld - dagen før auksjonen - meldte plutselig Geir Helgemo og Geir Olav Tislevoll sin ankomst. Ryktene gikk raskt om at «*Heldjimou*» skulle spille, og mange holdt dem som favoritter.

Favoritter var i alle fall ikke Howard og Nick, men man merket godt at de så på auksjonsturneringen som en fin sjanse til å tjene noen penger. Reglene var slik at hvis man ikke ble kjøpt på auksjonen, måtte man betale to tusen pund for rettingene til seg selv. De minst betrodde

parene fikk på den måten muligheten til en stor gevinst.

Espen hadde snakket med en del venner og bekjente i Norge slik at vi fikk dekket inn startkontingenten. «Investorene» ble forespeilet femten ganger pengene tilbake hvis vi vant turneringen. Dette tallet hadde bakgrunn i at informerte kilder mente vi ville bli solgt for omtrent tre tusen pund. Bare dager før auksjonen begynte kildene å tvile sterkt på sin egen prediksjon, noe som ville få store utslag for investorenes odds.

Auksjonen ble i likhet med resten av turneringen holdt på fasjonable Landmark Hotel. Zia Mahmood var sammen med to australienere auksjonarius. Opplegget var stilig med bilder av spillerne og deres respektive flagg på store lerreter.

Zia Mahmood- bridgens største entertainer!

Zia introduserte første par på auksjonslisten på denne måten: «*Verdens beste spiller, GEO Tislevoll, spiller med den ikke fullt så kjente Geir Helgemo. Turneringens storfavoritter! Det aksepteres ingen bud under ti tusen pund på disse karerene!*» Zias sjarm og utstråling var med på å trekke prisen på Geir og GEO opp i nitten tusen pund. Arrangørene hadde dermed fått en glimrende start på auksjonen som de fryktet kunne bli litt tam.

Howard og Nick var tiende parett ut i auksjonen. De ble solgt for 3500 pund og var rimelig godt fornøyd. Til den prisen var det mulig å kjøpe tilbake en god del av seg selv. Reglene sa at man måtte kjøpe tilbake minst ti og maksimalt femti prosent.

Vi var nummer tjueto i rekken. Jeg hadde gjort alt jeg kunne for å påvirke budgiverne, blant annet vært borte i to dager fra TGR på grunn av «sykdom». I tillegg hadde vi sluppet unna to «wild cards» på tolv og femten tusen pund. Ved «wild cards» får den som byr høyest fritt plukke blant de som ikke er solgt.

Vi øynet derfor et håp om å bli solgt rimelig, men det strandet fort da vi så at det var Zia som skulle auksjonere oss bort. Han kjørte i gang sitt herlige show og snart var vi solgt for 11500 pund til en steinrik dame fra USA! Espen stirret tomt ut i luften, sannsynligvis på leting etter forklaringer til våre investorer som nettopp hadde blitt sponsorer.

Espens sørgmodige blikk etter at Zia "drepte" oss i auksjonen.

Lørdags morgen hadde vi fått auksjonen litt på avstand og var skikkelig motiverte foran første sesjon i kvalifiseringen. Fjorten av de trettiseks parene på startstrekken skulle til finalen. Vi klarte ikke mer enn middels i sesjonen, men hadde som vanlig en del muligheter.

♠	E K D 10
♥	kn 3 2
♦	kn 6
♣	kn 10 7 4
♠	9
♥	E K D 10 8 6 4
♦	K 2
♣	E K 3
♠	kn 7 6 5 4 2
♥	-
♦	E 8 7 5 4 3
♣	5

♠	8 3
♥	9 7 5
♦	D 10 9
♣	D 9 8 6 2

Espen åpnet i Nord med 1 kløver. Jeg svarte 1 spar. En eldre engelsk dame med nesten utelukkende robberbridgeerfaring hoppet til 4 hjerter. Etter to passer sa jeg 4 spar. Damen meldte prompte 5 hjerter. Espen var ikke sikker på hva som var rett og passet. Han mente det som kravpass, men jeg synes bare det viser at man ikke har noen god melding.

I slike posisjoner er det svært viktig å være på bølgelengde, men det var vi ikke her. Da jeg passet ut 5 hjerter, fikk vi ti IMP minus i stedet for tretten pluss.

I kveldssesjonen begynte det dårlig, men godt hjulpet av motparten kjempet vi oss nærmere kvalifisering. Her er ett eksempel:

♠	10 9 8
♥	8 6 5 4
♦	kn 5
♣	D 9 7 5
♠	kn 6 2
♥	D 9
♦	D 8 6 4 3 2
♣	10 2
♠	K D
♥	E
♦	E 10 9 7
♣	E K kn 6 4 3

♠	E 7 5 4 3
♥	K kn 10 7 3 2
♦	K
♣	8

Vest Boye	Nord	Øst Esen	Syd
2 sp	pass	1 sp	x
pass	pass	3 hj	4 kl
		pass	

Den konservative invittmeldingen fra Espen gjorde at vi unngikk å presse motparten i utgang. Det var verd mange IMP siden nesten hele feltet hadde vært i 5 kløver.

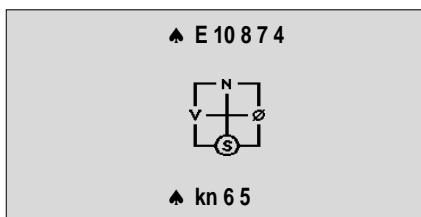
Spenningen var stor da vi sjekket resultatlisten etter sesjonen. Heldigvis var vi inne med ti IMPs margin. Howard og Nick var også veldig fornøyde. De lå på niende, to plasser foran oss. Helgemo-Tislevoll kvalifiserte seg enkelt og var på tredje, like bak de amerikanske lederne.

Finalen var preget av mange flate og kjedelige spill, men vinnerparet, Steve Garner-Howard Weinstein fra USA, scoret likevel stort. Til slutt hadde de over to IMP i snitt per spill. Helgemo-Tislevoll begynte bra, men fikk liten oppdrift mot slutten av svevet og måtte ta til takke med sjetteplassen. Espen og jeg kavet fælt på litt under middels og ble nummer åtte. For Howard og Nick så det lyst ut fra starten, men etter hvert falt de av og endte på tiende.

Turneringens mest lukrative investering gjorde utvilsomt det portugisiske mix-paret Maria Joao Lara og Manuel Capucho. Siden ingen budgivere så potensialet deres, var de tvunget til å kjøpe seg selv for to tusen pund. Da de ble nummer to, fikk de en gevinst på flere hundre tusen kroner!

Beste nordiske par ble de blide drænge, Lauge Schäffer og Mathias Bruun, med sin tredje plass.

En interessant fargebehandling som dukket opp tidlig i finalen, var denne:

Du må ha fire stikk for å klare kontrakten. Du kan fritt gå frem og tilbake mellom hendene. Vanskelig? Det synes jeg (spilte selv spar til tieren på direkten). Derfor kontaktet jeg et par eksperter.

Fra Afrikas indre sa jungeltrommene at det er riktig å spille knekten først. Uansett om den blir dekket eller ikke, spilles det til sjueren etterpå.

Denne varianten ble raskt imøtegått av verdens beste som heller spiller til tieren hvis Øst vinner det første stikket.

På side 452 i "The Official Encyclopedia of Bridge" finner jeg faciten, og det kommer ikke som noen stor overraskelse at det er verdens beste som nok en gang kan slå seg på brystet. "Encyclopediaen" har imidlertid en interessant tilleggsopplysning: Hvis Vest aldri "false-

carder" med honnøren fra K9 eller D9, vil det være best å spille spar til återren på direkten. Med slike farger kan det altså være lurt å kjenne sine motspillere!

Howard var misfornøyd med sin egen innsats i auksjonsturneringen. Han mente at Nick hadde spilt maksimalt, så derfor irriterte de dumme feilene voldsomt.

Det er ikke noe nytt for TGRs medlemmer at Howard produserer spill som gjør makker opprørt. For noen måneder siden plasserte han makker i 7 NT redoblet med elleve bet (5600). Makkeren nøyde seg med denne kommentaren: "Jeg er glad vi bare spiller 30 pounds (per 100 poeng)."

Etteranalysene til Howard er ofte svært gode, og mange av de fine poengene fanger han også opp ved bordet. Prøv deg på denne fra en robber hvor du har 60 på «bygg»:

♠	kn 4
♥	10 7 5
♦	E K kn 8 5
♣	D 6 4
♠	E D 8
♥	6 3 2
♦	4 3
♣	E K 7 5 2

Vest	Nord	Øst	Syd Howard
	pass	pass	1 kl
pass	1 ru	2 NT	pass
pass	3 kl	pass	pass
pass			
*Begge major			

Howard vurderte å åpne med 1 NT i tredje hånd for å holde motparten borte, men avsto fordi de røde fargene var så dårlige. Nord hadde lyst på utgangsbonus (byggene må til sammen bli minst 100), så han meldte 3 kløver over 2 NT.

Vest spilte ut hjerter dame som holdt stikket. Fortsettelsen med hjerter knekt ble stukket over av Øst som også tok for kongen i hjerter, Vest kastet en ruter. Øst vendte med en spar, og her tar du over i et forsøk på å kopiere Howard.

Howard regnet med at Vest hadde dobbel hjerter og dobbel spar siden han ikke prefererte over 2 NT. Med elleve major kort og ti poeng ville nok Øst åpnet, så derfor kunne han ikke ha spar konge. Et annet poeng er at Vest med to små spar sannsynligvis ville kastet en av dem. Howard stakk derfor med spareset, tok for kløver konge og spilte ruter til esset. Kunne han ikke da risikere at Øst trumfet? Det fantes ingen reell risiko fordi Øst med renons i ruter ville latt Vest beholde for hjerterknekten. Da Øst fulgte med en liten ruter, så spillet med nesten hundre prosent sannsynlighet slik ut:

	♠ kn 4	
	♥ 10 7 5	
	♦ E K kn 8 5	
	♣ D 6 4	
♠ K 7		♠ 10 9 6 5 3 2
♥ D kn		♥ E K 9 8 4
♦ D 10 9 7 2		♦ 6
♣ kn 10 9 3		♣ 8
		
	♠ E D 8	
	♥ 6 3 2	
	♦ 4 3	
	♣ E K 7 5 2	

Howard spilte derfor kløver til esset, tok den markerte ruterfinessen, stjal en ruter og gikk tilbake på kløver dame for å kaste den siste spartaperen på godspilt ruter. Ni stikk og utgangsbonus etter et fint resonnement!

En fornøyd Howard etter hjemgang i 3 kløver

Howards makker i auksjonsturneringen, Nick, har spilt dag ut og dag inn på TGR de siste tre årene. Dette har sløvet ham en del slik at han gjør slurvefeil, men i sine beste stunder er han en glimrende kortspiller. Her er ett eksempel:

	♠ E K 9 6 2	
	♥ 10 7 5	
	♦ 9 8	
	♣ kn 6 2	
♠ 10 5		♠ D kn 8 7 3
♥ K D 9 8		♥ kn
♦ D 10 7 6 3		♦ kn 4
♣ E D		♣ K 9 8 7 3
		
	♠ 4	
	♥ E 6 4 3 2	
	♦ E K 5 3	
	♣ 10 5 4	

Vest	Nord	Øst	Syd Nick
1 ru	pass	1 sp	pass
1 NT	pass	2 kl	2 hj
x	pass	pass	pass

Vest spilte ut spar ti. Prøv deg på spillet! Hvis du synes det er vanskelig å se bare Syds og Nord's hender, kan du prøve å løse det som et double-dummy problem. Løsningen er like enkel som den er genial, men mange toppspillere som har fått testen, har ikke bestått.

Nick trodde Vest måtte ha fire hjerter for doblingen sin, og gjettet at Øst hadde 5-5 i svart siden han ellers kanskje ville meldt 2 ruter over 1 NT.

Etter denne analysen stakk han med sparesettet, men unnlot klokkelig å ta for kongen. Han fortsatte med hjerter til esset og tre ganger ruter til stjeling. Så fulgte en liten spar fra bordet til trumf og den siste rutereren til stjeling. Nå hadde tiden kommet for å innkassere sparskongen til avkast av en kløvertaper, og motparten kunne bare få tre trumfstikk og to kløverstikk.

To dager før avreise til Lille spilte jeg min siste robber på TGR. Etter en sen back-

gammon-natt dro Espen meg opp av sengen klokken 14.30. Grunnen var at jeg hadde lovet å spille «set-game» mot Howard og Boris.

Boris er en åndsfrisk og storkjeftet engelskmann som fylte 89 år akkurat denne dagen. Han spilte lenge sammen med Terence Reese på det britiske landslaget. De var rangert som ett av verdens aller beste par og vant Bermuda Bowl i 1955. Til tross for sin høye alder kommer han daglig - med nesen dypt nede i travtipsene - ruslende til TGR for å spille minst en sesjon.

Det eneste som ser ut til å tyngre ham på grunn av alderen er hans sviktende syn. Det gjør at makkerne hans må tåle at han tolker spar som kløver og gjør revoke med jevne mellomrom.

Makkeren min for «set-gamet» var en «Hai» fra Bergen. Vi skulle spille sammen i VM i Lille, så vi trengte treningen. Dessverre tok det en tid før vi kom i gang fordi Boris var sent ute. Da det begynte å trekke ut, fikk vi en av de faste 10 pund-spillerne til å steppe inn for Boris. «Haien» og jeg fikk noen voldsomme kort, og motparten var lettet hver gang vi stoppet i lilleslem når vi hadde tretten sikre stikk.

Etter et par robbere dukket Boris opp med sin langt yngre venninne på slep. Først fortalte han oss stolt at «The Times» hadde skrevet om hans bridgebravader denne dagen. Deretter lurte han på hvor den "kunt" (eng.) av en makker

jeg hadde kom fra. «Haien» svarte forsiktig Norge, men ble avfeid med: "Det vet jeg jo, men hvor i Norge, your kunt?"

Snart kommenterte han utseendet vårt og mente at begge så ut som «en gammel torsk». Han sa det på dansk selv om det faktisk er ett av de seks språkene Boris ikke snakker flytende. Noen liker ikke Boris, men vi syntes han var en sjarmerende drittsekk.

Da vi gjorde opp regnskapet, hadde vi vunnet med 6000 poeng. Boris sin urettferdige overhøvlung av Howard var ikke lige sød som den vi hadde fått.

Boris Schapiro - 89 år gammel verdensmester!

PS. To uker senere ble «Haien» og jeg nummer 99 i VM-par. Howard hadde reist hjem fra Lille et par dager tidligere etter å ha blitt utslått i lagturneringen for seniorer. Der spilte han på lag med Boris. Boris ble igjen for å spille senior-par med sin faste makker «Haggets» (skotsk pølse). 60 år etter at han ble verdensmester (uoffisielt mesterskap) første gang, kunne Boris hente gullmedaljen som beviste at han enda en gang var best i verden. Well done, Boris!